

Παρουσίες.

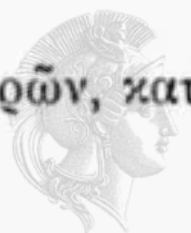
Ἡ Τρίτη (6 Ἰουνίου) ἦν ἡ ἡμέρα, ἣτις εἶχεν ὀρισθῆ δια τὴν ὑποδοχὴν ἡμῶν παρὰ τοῦ Προέδρου. Περὶ τὴν μεσημβρίαν, ἐν μεγάλῃ στολῇ καὶ παρασήμοις, ἐγὼ καὶ ὁ Κλέων, συνοδευόμενοι καὶ ὑπὸ τῶν Προξένων κ. κ. Βόταση καὶ Ῥοδοκανάκη, ἀπήλθομεν ἐφ' ἀμαξῶν εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐξωτερικῶν, ὅθεν, κατὰ τὴν ἐκεῖ ἐθιμοταξίαν, μετὰ τοῦ κ. Σουὰρτ ἐμέλλομεν νὰ μεταβῶμεν εἰς τοῦ Προέδρου. Εἰς τὴν ἱκανῶς ἀφελῇ αἴθουσαν τῆς ὑποδοχῆς, εἰς ἣν εἰσῆλθομεν, παρεκλήθημεν νὰ περιμείνωμεν ἐπ' ὀλίγον, διότι, ὥς ἦν ἐπόμενον νὰ εἰκάσω, ὁ κ. Πρωθυπουργὸς ἐνεδύετο διὰ τὴν ἐπίσημον ἐπίσκεψιν. Ὑπώπτευσαν ὅμως ὅτι, καὶ τινὰ ἀκρόασιν ἔδιδεν, κωλύουσιν αὐτὸν νὰ ἔλθῃ πρὸς ἡμᾶς ἀμέσως, διότι εἰς μίαν τῶν τραπεζῶν ἔβλεπον πῖλον ψάθινον, παλαιὸν καὶ τετρυπημένον, καὶ ἐσκεπτόμην περὶ τῆς ἀφελείας τῶν δημοκρατικῶν ἐθίμων ἐν Ἀμερικῇ, ὅπου ἐτόλματις νὰ ἔλθῃ πρὸς τὸν Ὑπουργὸν τοιοῦτον πῖλον φορῶν, ἂν καὶ ἄφηνεν αὐτὸν εἰς τὸν ἀντιθάλαμον.

Τέλος, ἠνεώχθη ἡ θύρα καὶ ὁ κ. Σουὰρτ προέκυψεν, ἵνα, ὥς ὑπέθεσα, μᾶς ζητήσῃ συγγνώμην, ἀναγκασθεὶς νὰ μᾶς ἀφήσῃ νὰ περιμείνωμεν μέχρις οὗ ἀπαλλαγῇ τοῦ ἐπισκεπτομένου αὐτόν, καὶ τὴν ἄδειαν τοῦ νὰ ἐνδυθῇ, καθότι ἐφάνη φορῶν τὸν παλαιὸν ἐπενδύτην του, ἐφ' οὗ παρετήρησα ὅτι ἔλειπε καὶ ἐν κομβίον. Ἀλλὰ πόσον ἠπατώμην! Ὁ κ. Σουὰρτ προὔχώρησε πρὸς τὴν τραπέζαν, ἔλαβε τὸν τετρυπημένον ψάθινον πῖλον, καὶ «ὑπάγωμεν λοιπόν, Κύριοι», λέγων, προηγῆθη, ὥς εἶχε, καὶ μᾶς ὠδήγησεν εἰς τὰς ἀμάξας. Εἰς ἀρμάμαξαν ἱκανῶς ἐπιδεικτικὴν ἐξωτερικῶς, ἔνδον δὲ ἐστρωμένην διὰ μεταξωτοῦ, ὀλίγον ἀληθῶς πεπαλαιωμένου, ἐκάθησεν ὁ κ. Σουὰρτ ἐν τῷ παλαιῷ ἐπενδύτῃ καὶ τῷ ψαθίνῳ του πῖλῳ, παρ' ἐμοὶ ὅλως στίλβοντι ἐν χρυσοστίκτῳ στολῇ καὶ ἐν παρασήμοις· εἰς δὲ τὴν ἐμὴν ἀμάξαν ἐκάθησεν ἡ συνοδεία μου, ὁ Κλέων μετὰ τῶν δύο Προξένων, καὶ οὕτω διηυθύνθημεν πρὸς τὸν **Δευκὸν Οἶκον**. Δικαίως δὲ τὸ Ἀρχεῖον τοῦ Προέδρου τῆς μεγάλης Συμπολιτείας φέρει τὴν σεμνὴν ταύτην ἐπωνυμίαν τοῦ

Οἶκον, διότι, μεμονωμένον κείμενον μεταξὺ πλατείας καὶ κήπου ἐξωτερικῶς οὐδέν τι πλέον φαίνεται, ἢ σεμνός, ἔξωθεν δὲ **λευκός**, οἶκος εὐπόρου ὁπωσοῦν ἰδιώτου. Εἰς τὸν πρόσγαιον ὄροφον εἰσῆχθημεν εἰς μᾶλλον εὐρύχωρον δωμάτιον, τὸ λεγόμενον **κυανοῦν**, εὐπρεπὲς μὲν, ἀλλ' οὐχὶ καὶ μεγαλοπρεπές, καὶ ἐκεῖ περιεμείναμεν τὴν στιγμὴν τῆς ὑποδοχῆς. Ὁ κ. Σουάρτ ὅμως εὗρεν ὅτι τὸ δωμάτιον δὲν ἐφωτίζετο ἱκανῶς, καὶ ἠθέλησε ν' ἀνοίξῃ ἐν τῶν παραθύρων, ἀλλὰ τὰ παραθυρόφυλλα χρονίως, ὡς φαίνεται, μείναντα κεκλεισμένα, δὲν ἠνοίγοντο, μέχρις οὗ κατωρθώθῃ τοῦτο καὶ διὰ τῆς ἡμετέρας ἐπικουρίας. Μετ' οὗ πολὺν δέ, εἶδομεν ἀπὸ τοῦ ἄνω δόμου κατιόντα ἄνδρα μεσαίας ἡλικίας, εὐπρεπῶς ἐνδεδυμένον, ὅστις ἦν τοῦ Προέδρου ὁ θαλαμηπόλος, καὶ ὅστις, προσελθὼν, μᾶς ἀνήγγειλεν ὅτι ὁ κ. Πρόεδρος θέλει ἔλθῃ πάραυτα, καὶ εὐθὺς ἐμακρύνθῃ. Τοῦτο δ' ἀκούσας ὁ κ. Σουάρτ, ἐνόμισεν ὅτι εὐπρεπὲς ἦν ἡ θύρα, δι' ἧς ὁ κύριος Πρόεδρος θὰ εἰσῆρχετο, νὰ εἶχεν, οὐχὶ μόνον τὸ ἐν, ἀλλὰ τὰ δύο θυρώματα ἀνοικτά, καὶ ἠθέλησε νὰ τ' ἀνοίξῃ· ἀλλ' ἐδῶ ἡ δυσκολία ἦν μείζων ἢ εἰς τὸ παράθυρον. Ἡ θύρα δὲν ἐνέδιδε ὁ κ. Σουάρτ ἠναγκάσθῃ νὰ γονατίσῃ διὰ νὰ τὴν βιάσῃ, καὶ τότε ὁ Κλέων καὶ οἱ δύο Πρόξενοι, ἐπιληφθέντες καὶ αὐτοὶ ἀνδρείως τοῦ ἔργου, κατώρθωσαν, μετὰ τινὰς ἀγῶνας, νὰ νικήσωσι τὴν ἀντίστασιν.

Ἀνοιχθείσης λοιπὸν τῆς θύρας, μετὰ τινὰς στιγμὰς εἶδομεν καὶ ἄλλον τινά, ὡς τὸν πρῶτον, καταβαίνοντα τὴν κλίμακα καὶ ἐνόμισα ὅτι μᾶς ἤρχετο καὶ δεύτερον μήνυμα περὶ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Προέδρου. Ἀλλ' ἅμα οὗτος ἐπέστη εἰς τὴν φλιάν, «Ὁ κ. Πρόεδρος», μοὶ εἶπεν ὁ κ. Σουάρτ, πρὸς μεγάλην μου ἔκπληξιν, διότι ὁ δεύτερος ἐμφανισθεὶς κατ' οὐδὲν διέφερε τοῦ πρώτου ἐξωτερικῶς, βραχὺς μᾶλλον καὶ εὐσωμος ἀνὴρ, ὑπόλευκον ἔχων τὴν κόμην, καὶ οὐδὲν εἰς τὴν φυσιογνωμίαν ἐμφαῖνον ἢ εὐφυΐαν ἢ ἄλλην τινὰ ἑξοχὸν ἰδιότητα. Ἐφόρει δὲ μέλανα καὶ αὐτὸς μακρὸν ἐπενδύτην, ὡς τὸν τοῦ Πρωθυπουργοῦ, ἀλλ' ἔχοντα ἄρτια τὰ κομβία. Ἀφ' οὗ ὁ κ. Σουάρτ μοὶ τὸ εἶπε, δὲν μοὶ ἐπειρέετο ν' ἀμφιβάλλω ὅτι δὲν ἦτο οὗτος ὁ Πρόεδρος.

Ὁ κ. Ἰόνσων ἦν κυρίως ἀντιπρόεδρος, ἀναπληρῶν, κατὰ τὸ

πολίτευμα, τὸν δολοφονηθέντα Πρόεδρον Λίγκολν μέχρι τῶν νέων ἐκλογῶν. Ράπτης τὸ ἐπάγγελμα, ἦν πεπροικισμένος διὰ φυσικῆς καὶ δημώδους εὐγλωττίας, ἣτις ἐνίοτε εἰς βωμολοχίαν ἐξετραχηλίζετο, ὅτε, ὥς οὐ σπανίως, συνεσκοτίζετο καὶ ὑπὸ τῶν νεφῶν τοῦ οἴνου. Πρὸς ξένους ὅμως, πρὸς Ἀντιπροσώπους τῶν Δυνάμεων, ἐκ δυσπιστίας πρὸς ἑαυτόν, καὶ φόβου μὴ προσαράξη εἰς τινα τῶν οὐχὶ λίαν γνωστῶν αὐτῷ διπλωματικῶν σκοπέλων, ἦν λίαν φειδωλὸς λέξεων. Καὶ τότε δὴ, ἀφ' οὗ ὁ κ. Σουάρτ τῷ εἶπε τίνες εἴμεθα, περιορίσθη εἰς τὸ νὰ μοὶ δώσῃ τὴν χεῖρα, μεθ' ὃ ἐγὼ τῷ ἀπήγγειλα, ἦν εἶχον παρασκευάσῃ προσφώνησιν. Εἰς ταύτην δ' ἀπήντησε διὰ τῶν λέξεων: «Ὁ Κύριος Γραμματεὺς τῆς Ἐπικρατείας θέλει σᾶς ἀπαντήσῃ».

Τότε ὁ κ. Σουάρτ, ζητήσας πρῶτον εἰς τὸ ἐμπρόσθιον θυλάκιον τοῦ ἐνδύματός του, ἔπειτα εἰς ἓν τῶν ὀπισθίων καὶ κατόπιν εἰς τὸ ἄλλο, ἔλαβε τέλος ἐξ αὐτοῦ τὸ χειρόγραφον τῆς ἀπαντήσεώς του· μετὰ ταῦτα δ' ἤρχισε ζητῶν εἰς τοὺς αὐτοὺς κόλπους τοῦ ὑπενδύτου του τὰ δίοπτρά του, ἕως ὅτου καὶ αὐτὰ ἐκεῖ εὔρε, τὰ ἐκαθάρισε διὰ τῆς ποδιᾶς τοῦ ἐνδύματός του, τὰ ἐφόρεσεν, ἠνέωξε βραδέως τὸν χάρτην, καὶ μοὶ ἀνέγνω ἀπάντησιν, ἀγγλιστὶ γεγραμμένην, μακράν, ἀρχομένην ἀπὸ τῶν λέξεων «Ὁ Πρόεδρος λέγει» (ἐν ᾧ ὁ πρόεδρος οὐδὲν ἔλεγε), λίαν δὲ θερμὴν καὶ κολακευτικὴν. Μετ' αὐτὴν δ' ὁ Πρόεδρος, εἰπὼν μοι ὅτι ἐλπίζει νὰ μοὶ εἶνε εὐάρεστος ἡ διαμονὴ ἐν Ἀμερικῇ, ἀνεχώρησεν· ὁ δὲ κ. Σουάρτ, μείνας αὐτὸς εἰς τὸν Λευκὸν Οἶκον, ἔδωκεν εἰς ἐμὲ καὶ τὸν Κλέωνα τὴν ἐπίσημον ἄμαξαν διὰ τὴν ἐπιστροφήν.

Καθ' ὅλον τὸ διάστημα, ἐν ᾧ ἐπορευόμεθα ἀπὸ τοῦ Ὑπουργείου εἰς τὸν Λευκὸν Οἶκον, συνδιελεγόμην μετὰ τοῦ κ. Σουάρτ, ὅσῃν καὶ ἂν εἶχον δυσκολίαν τότε ἔτι νὰ ὁμιλῶ ἀγγλιστί. Οὕτως ἐγένετο λόγος περὶ τῆς ὁδοιπορίας τοῦ Σουλτάνου εἰς Εὐρώπην, καί, προκειμένου περὶ τῶν δαπανῶν, ἃς αὕτη θὰ ἐπέφερε, διίσχυρίσθη ὅτι δὲν θὰ ἐπεβάρυνον τὴν Τουρκίαν, καὶ ἐφαίνετο αἰνιττόμενος ὅτι ὁ Ναπολέων ἦν ὁ καταβάλλων αὐτάς. Περὶ δὲ τοῦ Προέδρου τῆς Ἀμερικῆς μοὶ προσέθηκεν ὅτι, ἂν ἀπήρχετο

εἰς Εὐρώπην, θὰ ἐκίνει τοῦτο κοινὸν ἐνθουσιασμόν, ἀλλ' ἐντελῶς ἀδαπάνως, διότι, ἅπαξ ἐξελθὼν τῆς συμπολιτείας, ἐστὶν οὐδὲν πλέον ἢ ἀπλοῦς πολίτης.

Μετὰ μεσημβρίαν ἀπῆλθον ὁ κ. Βότασης καὶ ὁ κ. Ροδοκανάκης εἰς τὰς θέσεις των. Τὸ δ' ἐσπέρας ἐπῆλθε μία τῶν βιαίων ἐκείνων θερινῶν βροχῶν, οἷας εἶδον μόνον ἐν Οὐασιγκτῶνι, καὶ τὸ ὕδωρ ἐφαίνετο, ὥς δι' ἀνοιγέντος τοῦ οὐρανοῦ, καταρρέον κάθετον εἰς τὴν γῆν. Ἐκτοτε δὲ διπλὴν εἶχεν ἐνασχόλησιν καὶ τάσιν ὁ βίος μου, ἀφ' ἐνὸς μὲν νὰ ἐκπληρώσω τὸ κατὰ δύναμιν τὴν δοθεῖσάν μοι ἐπίσημον ἐντολήν, εἰς ἣν ὅμως αὐτὸς μικρὰν πεποίθησιν εἶχον, ἀφ' ἑτέρου δὲ νὰ γνωρίσω ὑπὸ τὰς παντοίας αὐτοῦ ἀπόψεις τὸν νέον κόσμον, ὅστις τότε τὸ πρῶτον καὶ τότε τελευταῖον ἐμπρὸς μου ἠνοίγετο.

Ἄλλαι ἐπισκέψεις

Ἀρξάμενος τῶν ἐπισκέψεών μου πρὸς τοὺς συναδέλφους μου καὶ τοὺς ἐπισημοτάτους τῶν ἐγγχωρίων, μεταξὺ τῶν πρώτων εὐαρεστότατον εὗρον τὸν Πρέσβυν τῆς Γαλλίας κ. Βερϋημήν, ἐμπειρότατον δὲ τὸν τῆς Πρωσσίας, Βαρόνον Γέρολδ, ὅστις καὶ ὁ ἐπ' ἀρχαιότητι πρόεδρος ἦν τοῦ διπλωματικοῦ σώματος. Μεταξὺ δὲ τῶν ἐγγχωρίων ὁ πρῶτος, ὃν ἀνεζήτησα, ἦν ὁ Στρατηγὸς Γράντ, εἰς τὸν κολοφῶνα τῆς δόξης του ἱστάμενος τότε, ὥς ὁ διὰ θριάμβων περατώσας τὸν ἄρτι λήξαντα ἐμφύλιον πόλεμον. Εἶχε δὲ μεγάλης οἰκίας λάβει δωρεὰν παρὰ τοῦ ἔθνους καὶ γενικῶς ἐθεωρεῖτο ὥς ἐπίδοξος Πρόεδρος. Ὑποδεξάμενος δὲ με φιλοφρονέστατα, μοὶ ἐξέφρασεν αἰσθήματα φιλελληνικώτατα. Τὸ δ' ὅτι ἐνίστε ἔθνε τῷ Βάκχῳ μέχρις ὑπερβολῆς, ὥστε καί, ὥς μοὶ ἐρρέθη, ἐνίστε ἀπηντᾶτο ἀκροσφαλῶς βαίνων εἰς τὰς ὁδοὺς, δὲν πρέπει νὰ τῷ προσαφθῇ εἰς ἀτομικὸν ἐλάττωμα, διότι μοὶ ἐβεβαιούτο ὅτι ἦν κοινὸν τῶν πλείστων συμπατριωτῶν του, προεξάρχοντος τοῦ Προέδου Ἰόνσωνος.

Εἰς τῶν ἐγγχωρίων, ὃν μετὰ πολλῆς ἐγνώρισα εὐχαριστήσεως